

Arrest

nr. 177 343 van 4 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 1 juni 2016 een asielaanvraag in in België.

1.2. Op 13 juli 2016 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Syrische nationaliteit die van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 30.05.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 01.06.2016 asiel in België. Ze was in het bezit van haar origineel paspoort met nummer 004996544 (afgeleverd op 04.11.2009 en geldig tot 10.08.2017). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrucken van betrokkene op 27.04.2016 in Spanje werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene werd op 01.06.2016 gehoord in het kader van haar asielaanvraag in België. Hierin verklaarde ze in mei 2013 vertrokken te zijn uit Syrië en eerst te voet en per wagen naar Libanon te zijn gereisd waar ze tot 2014 te Tripoli (Libanon) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per vliegtuig (Egyptian Airlines) door naar Egypte, wat ook bevestigd wordt door een binnenkomststempel in haar paspoort. Betrokkene stelde ongeveer 7 maanden te Jbin (Egypte) te hebben verbleven om vervolgens per vliegtuig (Egyptian Airlines) terug te reizen naar Libanon, wat opnieuw bevestigd wordt door de binnenkomst - en vertrekstempels in haar voorgelegde paspoort. Ze verklaarde ongeveer 5 maanden te Tripoli (Libanon) te hebben verbleven om vervolgens per vliegtuig (Algerijnse maatschappij) verder door te reizen naar Algerije. Betrokkene verklaarde ongeveer 1,5 jaar bij familie in Algerije te hebben verbleven om vervolgens te voet en per auto verder door te reizen naar Marokko waar ze ongeveer 8 maanden bij familie verbleef. Vervolgens verklaarde betrokkene per trein en te voet naar Spanje te zijn doorgereisd. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 27.04.2016 asiel vroeg in Spanje. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrucken in Spanje geregistreerd werden en verklaarde dat ze hiertoe verplicht werd en dat dit niet haar keuze was. Ze bevestigde ook het feit dat ze asiel vroeg in Spanje en stelde dat er nog geen definitieve beslissing genomen werd betreffende haar asielaanvraag in Spanje. Ze verklaarde in Spanje ongeveer 1 week op een voor haar onbekende plaats te hebben verbleven om vervolgens per bus en taxi door te reizen naar België met een transit via Frankrijk. Betrokkene arriveerde in België op 27.05.2016, werd door onze diensten geregistreerd op 30.05.2016 en vroeg asiel in België op 01.06.2016.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor dat ze besloot in België asiel te vragen omwille van de aanwezigheden van familieleden in België. Ze uitte verzet tegen een overdracht naar Spanje in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat ze stelde niet naar Spanje te willen en graag zou hebben dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld. Ze verklaarde desbetreffend verder correct te zijn behandeld in Spanje. Betrokkene stelde verschillende neven te hebben die in België verblijven. De genaamde J., M.(...) (ca. 53 jaar oud) werd niet teruggevonden op basis van de door betrokkene aangereikte details waardoor zijn relatie met betrokkene en verblijfsstatuut in België niet geverifieerd kon worden. De genaamde J., K. (...) (01.02.1965, Homs, Syrië) vroeg 10.09.2015 asiel in België en is nog steeds in afwachting van een definitieve beslissing omtrent zijn asielaanvraag door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). De genaamde J., M.(...) (01.01.1993, Homs, Syrië) vroeg op 22.06.2015 asiel in België en werd op 18.02.2016 door het CGVS erkend als vluchteling. De genaamde M., S.(...) (20.06.1980, Damassuburb, Syrië) vroeg op 11.08.2014 asiel in België en werd op 26.03.2015 door het CGVS erkend als vluchteling. De genaamde M., A.(...) (05.01.1987, Al Qusayr, Syrië) vroeg op 15.10.2014 asiel in België en werd op 02.02.2015 door het CGVS erkend als vluchteling.

Op 06.06.2016 werd voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties die op 10.06.2016 instemden met dit verzoek voor terugname op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde

lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dit mag er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat zij niet terug wil naar Spanje en dat ze graag zou willen dat haar asielaanvraag in België wordt behandeld merken we op dat dat deze elementen volledig te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We wensen hieromtrent ook nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat ze in Spanje verplicht was om haar vingerafdrukken te laten registreren en dat dit niet haar keuze was merken we op dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten.

Betreffende het verblijf in België van verschillende neven van betrokkene en haar verklaring dat ze omwille van die aanwezigheid van familie besloot in België asiel te vragen, merken we allereerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neven van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

In verband met de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de

familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Desbetreffend merken we op dat de familieband tussen de betrokkene en haar in België verblijvende neven niet te kaderen vallen onder de familiale banden zoals gedefinieerd in artikel 16(1) namelijk: "kind, broer, zus of ouder". Dit betekent dat de bepalingen van artikel 16(1) tevens niet toepasbaar zijn op de situatie van betrokkene en haar relatie met haar in België verblijvende neven.

We onderstrepen verder ook dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder benadrukken we ook dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde correct behandeld te zijn geweest in Spanje en dat zij geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat Spanje op 20.05.2016 instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain" waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria") en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje

worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde in goede gezondheid te verkeren en benadrukken we dat ze omtrent aspecten van haar gezondheid tijdens de duur van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Tevens zullen de Spaanse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse autoriteiten.”

1.3. Op 28 juli 2016 werd verzoekende partij overgedragen aan de Spaanse autoriteiten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 2, g van de Verordening nr. 604/2013 (hierna: Dublin III-verordening) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“3.2. De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel.

Verwerende partij oordeelt dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 3(2)j° en 18(1)b van voormelde Verordening iuncto artikel 51/5 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Verwerende partij houdt hierbij geen rekening dat verzoekende partij gezinsleden in België heeft in de zin van artikel 2, g) van voormelde Verordening.

Verzoekende partij is als alleenstaande vrouw het laatste overblijvende lid van de familie in Syrië die in de periode van het intern gewapend conflict overleden. Zij reisde gedeeltelijk met eigen paspoort en kwam via Spanje Europa binnen waar zij haar vingerafdrukken werd afgenomen. De afname van de vingerafdrukken is niet gelijk aan het indienen van een asielaanvraag maar de loutere registratie van inwijkelingen.

Verzoekende partij had tot doel haar gezinsleden (de kinderen van haar overleden broer die in zijn plaats komen en hiermee voldoen aan voormelde artikel 2, g) van voormelde Verordening) te vervoegen en doet hiermee met reden en recht beroep op artikel 2, g) van voormelde Verordening om haar asielaanvraag in België behandeld te zien.

Zij is hiermee kennelijk niet tot verzwaring van de Belgische sociale zekerheid.

In de Syrische cultuur is verzoekende partij op grond van voormelde familiale banden te beschouwen als gezinslid. Verwerende partij moet bij haar beoordeling de culturele eigenheden erkennen en

transponeren naar de Europeesrechtelijke context zoniet worden de bepalingen van voormelde Verordening en het asielrecht in het algemeen zinloos en blijft elke internationale bescherming dode letter wat niet verzoenbaar is met de geest van deze internationale beschermingsbepalingen. Door hiermee geen rekening te houden schendt de bestreden beslissing artikel 2, g) van voormelde Verordening.

Bovendien meent verwerende partij meent dat Spanje aan de internationaal en Europees rechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij voldoet terwijl uit het AIDA rapport van april 2016 blijkt dat voormelde Verordening (herschikking) nog niet in het Spaanse nationale recht is omgezet hoewel dit ten laatste in juli 2015 diende te gebeuren (zie ook stuk nr. 4).

Bij gebreke aan een tijdige omzetting van de Europeesrechtelijke bindende wetgeving kan verwerende partij er zonder verder onderzoek niet van uitgaan dat Spanje haar Europeesrechtelijke verplichtingen nakomt.

Verder werd Spanje bekritiseerd voor een gebrek aan respect van de mensenrechten en loopt tegen haar hiervoor een procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie stuk nr. 4).

Verder is er kennelijk een tekort aan opvangplaatsen (zie stuk nr. 4).

Als zodanig kan zij geen opvang verlenen waardoor verzoekende partij geen adres heeft waarop de nodige proceduristukken kunnen betekend worden waardoor hij de facto van de behandeling van zijn asielaanvraag verstoken blijft en haar recht op asiel wordt geschonden.

Het feit dat Spanje instemde met het terugnameverzoek verandert niets aan voorgaande vaststelling van gebrek aan opvangplaatsen waardoor niet aan de Europeesrechtelijke minimumstandaardvoorwaarden voor opvang en asiel is voldaan.

Dergelijke omstandigheden zijn voor het Europees Hof van Justitie aanleiding voor de behandeling door verwerende partij van de in België ingediende asielaanvraag: verwerende partij citeert zelf de desbetreffende rechtspraak.

De ingeroepen motieven van de bestreden beslissing kunnen de voormelde gebreken (geen adres is gelijk aan geen behandeling van de asielaanvraag volgens de Europeesrechtelijke minimumnormen met bijhorend recht op tolkdiensten en juridische bijstand) die tot een kennelijk schending van het asielrecht leidden niet rechtzetten: de aangehaalde motieven zijn daarom niet langer pertinent.

Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 (recht op asiel) en 19 (non-refoulementsbeginself) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

Het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is bedoeld om de nodige bescherming te verlenen tegen deze hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling en is daarmee een bijzonder invulling van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij te garanderen door deze zelf te behandelen wanneer zij vaststelt dat de Lidstaat die als verantwoordelijke voor de behandeling van de asielaanvraag daartoe door systematische tekortkomingen in de nationale wetgeving niet of de facto niet langer daartoe in staat is. In casu weerleggen de door verwerende partij geciteerde bronnen die aan het administratief dossier werden toegevoegd deze vaststelling niet.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken zelfs de feiten naast zich neer te leggen (verzoekende partij kreeg geen medicatie en politie raadden haar aan te vertrekken; er is een Tacit Agreement als tegenindicatie van behandelingscapaciteit voor haar asielaanvraag) maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en achterhaalde bronnen handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding, de juiste interpretatie van de feiten en wettelijke definities, de meest recente rapporten en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). In casu is hierboven aangetoond dat verwerende partij dit naliet.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid noch kan zij haar beslissing in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

2.2. De artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke gevallen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend in België. De verwerende partij heeft evenwel geen standpunt ingenomen omtrent de vraag of de verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Zij heeft slechts aangegeven dat, met toepassing van de bepalingen van de Dublin-III-verordening, de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoeksters vraag tot toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.3. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke reglementaire bepalingen, immers vastgesteld dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Spanje en dat de Spaanse autoriteiten, die reeds een terugnameverzoek inwilligden, om die reden en overeenkomstig artikel 18, § 1, b van de Dublin III-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag. Er wordt tevens uitvoerig uiteengezet op basis van welke vaststellingen werd besloten dat de rechten van de verzoekende partij gegarandeerd zijn en er wordt nader ingegaan op de individuele situatie van de verzoekende partij.

Deze motivering kan niet worden afgedaan als een standaardmotivering. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4. Verzoekende partij meent evenwel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de gezinsleden die verzoekende partij in België heeft.

2.5. Artikel 2 g van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

„gezinsleden“: voor zover het gezin reeds in het land van herkomst bestond, de volgende leden van het gezin van de verzoeker die op het grondgebied van de lidstaten aanwezig zijn:

— de echtgenoot van de verzoeker of de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van diens recht met betrekking tot onderdanen van een derde land;

— de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn;

— indien de verzoeker een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de volwassene aanwezig is, voor de verzoeker verantwoordelijk is;

— indien de persoon die internationale bescherming geniet een minderjarige en ongehuwd is, de vader, moeder of andere volwassene die krachtens de wet of volgens de praktijk van de lidstaat waar de persoon die internationale bescherming geniet aanwezig is, voor hem verantwoordelijk is;”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de verklaringen van verzoekende partij omtrent de door haar opgesomde familieleden die in België aanwezig zijn. Zo heeft de verwerende partij geoordeeld: *“Betrokkene stelde verschillende neven te hebben die in België verblijven. De genaamde J., M.(...) (ca. 53 jaar oud) werd niet teruggevonden op basis van de door betrokkene aangereikte details waardoor zijn relatie met betrokkene en verblijfsstatuut in België niet geverifieerd kon worden. De genaamde J., K. (...) (01.02.1965, Homs, Syrië) vroeg 10.09.2015 asiel in België en is nog steeds in afwachting van een definitieve beslissing omtrent zijn asielaanvraag door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). De genaamde J., M.(...) (01.01.1993, Homs, Syrië) vroeg op 22.06.2015 asiel in België en werd op 18.02.2016 door het CGVS erkend als vluchteling. De genaamde M., S.(...) (20.06.1980, Damassuburb, Syrië) vroeg op 11.08.2014 asiel in België en werd op 26.03.2015 door het CGVS erkend als vluchteling. De genaamde M., A.(...) (05.01.1987, Al Qusayr, Syrië) vroeg op 15.10.2014 asiel in België en werd op 02.02.2015 door het CGVS erkend als vluchteling.(...) Betreffende het verblijf in België van verschillende neven van betrokkene en haar verklaring dat ze omwille van die aanwezigheid van familie besloot in België asiel te vragen, merken we allereerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neven van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.*

In verband met de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

Desbetreffend merken we op dat de familieband tussen de betrokkene en haar in België verblijvende neven niet te kaderen vallen onder de familiale banden zoals gedefinieerd in artikel 16(1) namelijk: "kind, broer, zus of ouder". Dit betekent dat de bepalingen van artikel 16(1) tevens niet toepasbaar zijn op de situatie van betrokkene en haar relatie met haar in België verblijvende neven."

Verzoekende partij weerlegt de vaststellingen van de verwerende partij niet dat het in casu allemaal gaat om neven die in België verblijven en dat verzoekende partij derhalve niet als gezinslid in de zin van artikel 2 g van de Dublin III-verordening kan aanzien worden. Evenmin gaat het in casu om een band van kind, broer, zus of ouder zodat ook de bepalingen van artikel 16(1) van de Dublin III-verordening niet van toepassing zijn.

Het loutere feit dat verzoekende partij meent dat de asielaanvraag wel in België moet behandeld worden omdat zij de subjectieve mening is toegedaan dat haar neven de plaats van haar overleden broer innemen en dat de culturele eigenheid moet gerespecteerd worden maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat zij wel degelijk onder het toepassingsgebied valt van de relevante bepalingen van de Dublin III-verordening. Verzoekende partij lijkt er een eigen interpretatie op na te houden wat betreft deze bepalingen, maar nergens uit de Verordening blijkt dat deze interpretatie enige steun vindt.

Een schending van artikel 2 g van de Dublin III-verordening blijkt niet.

2.6. Voorts stelt verzoekende partij dat Spanje de EU-richtlijnen inzake asielprocedures en opvangmodaliteiten nog niet heeft omgezet terwijl dat diende te gebeuren ten laatste in juli 2015 zodat verwerende partij er niet zonder meer kan van uitgaan dat Spanje haar Europeesrechtelijke verplichtingen nakomt.

2.7. Verzoekende partij betwist niet dat de Spaanse autoriteiten op 6 juni 2016 de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij in toepassing van artikel 18.1 (b) van de Dublin III-verordening uitdrukkelijk hebben aanvaard. Tevens is het zo dat de Dublin III-verordening directe werking heeft in Spanje (zie AIDA rapport, april 2016, p 51 in het administratief dossier).

In overweging 32 van de Dublin III-verordening wordt als volgt gesteld:

"Wat betreft de behandeling van personen die onder deze verordening vallen, zijn de lidstaten gebonden aan hun verplichtingen op grond van instrumenten van internationaal recht, waaronder de desbetreffende jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens."

In overweging 39 wordt het volgende gesteld:

"Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast."

Ook in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM.

Door louter te betogen dat het niet gegarandeerd is dat Spanje zijn Europeesrechtelijke verplichtingen zal nakomen omdat Spanje bepaalde richtlijnen nog niet heeft omgezet in het Spaanse recht, zonder op concrete wijze met enig begin van bewijs aannemelijk te maken dat Spanje zijn verplichtingen niet nakomt, temeer verzoekende partij zelf in haar Dublin-gehoor te kennen heeft gegeven dat zij in Spanje correct behandeld werd, slaagt verzoekende partij er niet in een schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk te maken. Verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog dienaangaande maar de Raad benadrukt dat uit de loutere vaststelling dat Spanje bepaalde richtlijnen nog niet heeft omgezet, niet zonder meer kan afgeleid worden dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet naar behoren zal behandeld worden en dat zij zal blootgesteld worden aan mensenwaardige behandelingen.

Waar verzoekende partij betoogt dat er tegen Spanje een procedure werd opgestart bij het EHRM wegens een gebrek aan respect voor de mensenrechten, wijst de Raad erop dat uit het stuk 4 dat verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt ter ondersteuning van haar standpunt, blijkt dat de

desbetreffende zaak gaat over het aan de grens weigeren van derdelanders die de grens op illegale wijze oversteken. Verzoekende partij maakt, waar zij verwijst naar een procedure bij het EHRM (de zaak *N.D. and N.T. v. Spain*) tegen Spanje, bijgevolg niet aannemelijk dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot voormelde procedure transponeerbaar zijn op haar zaak. Immers gaat het in voormelde zaak over collectieve uitzetting. In casu zal de verzoekende partij worden overgedragen aan Spanje in het kader van de Dublin III-verordening en dit na een expliciete aanvaarding door Spanje. Dit is geenszins vergelijkbaar met de feitelijke situatie in de vermelde zaak. De verzoekende partij maakt met een verwijzing naar deze zaak niet aannemelijk dat haar asielaanvraag na haar overdracht aan Spanje in het kader van de Dublin III-verordening niet zal worden behandeld.

2.8. De Raad stelt daarnaast vast dat de verzoekende partij op zeer algemene wijze verwijst naar het AIDA rapport van april 2016. Uit dit rapport blijkt (p.36) dat Dublin-terugkeerders recht hebben op opvang wanneer zij zelf daartoe de financiële middelen niet hebben. In 2014 werd het opvangsysteem hervormd om ervoor te zorgen dat iedereen opvang had. In september 2015 werd wetgeving aangenomen om de opvangcapaciteit in het reguliere netwerk te verhogen zodat elke asielzoeker aldaar terecht kan. Er blijken voorts geen meldingen van slechte omstandigheden in de opvangplaatsen (p. 39). Er blijken wel problemen in Ceuta en Melilla, maar er is geen enkele indicatie dat verzoekende partij hier terecht zal komen. Uit de transferegegevens die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat verzoekende partij naar Madrid wordt teruggestuurd. Het stuk 4 waarnaar verzoekende partij verwijst, beaamt dat er zich vooral problemen in Ceuta en Melilla voordoen en dat de Spaanse overheid voor de rest stappen ondernomen heeft om opvang voor asielzoekers te garanderen. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij niet zal opgevangen worden en dat tengevolge daarvan haar recht op asiel zal worden geschonden.

2.9. De verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden als zou de verwerende partij zich verschuild hebben achter standaardmotieven en achterhaalde bronnen. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werden de feitelijke gegevens eigen aan de zaak van verzoekende partij in overweging genomen en werd gemotiveerd waarom deze geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten wat betreft de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Evenmin blijkt als zou de verwerende partij achterhaalde bronnen hebben gehanteerd. Verzoekende partij toont dit geenszins aan met concrete gegevens. Waar verzoekende partij nog verwijst naar bepaalde feiten zoals het verstoken blijven van medicatie, het feit dat de politie haar zou aangeraden hebben te vertrekken en dat er een tacit agreement zou zijn, blijken deze feitelijkeheden hoegenaamd niet uit de stukken van het administratief dossier en lijkt het eerder dat de raadsman van verzoekende partij feitelijke gegevens uit een ander dossier getransponeerd heeft in het verzoekschrift van verzoekende partij. Immers blijkt uit het administratief dossier van verzoekende partij dat zij verklaard heeft dat zij correct behandeld werd in Spanje en verder blijkt dat Spanje zich op 10 juni 2016 uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de terugname van verzoekende partij zodat in casu geenszins sprake is van een tacit agreement.

2.10. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Zoals hoger blijkt heeft verzoekende partij met haar betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.11. Evenmin heeft verzoekende partij, gelet op voorgaande bespreking, een schending van de door haar opgeworpen bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aannemelijk gemaakt, noch een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER